EXPOSICIÓN COLECTIVA · GROUP EXHIBITION · EXPOSICIÓ COL·LECTIVA

EDGE IS PLACE

Texto curatorial
Curatorial text
Text curatorial

Manifiesto de Limbo Collective
Limbo Collective's Manifesto
Manifest de Limbo Collective

Catálogo
Catalogue
Catàleg





Curaduría y textos · Curated by Sergio Basi
Limbo Collective · Limbo Project Barcelona

Carrer del Penedès, 6 · Barcelona
24.10.2026

ES · TEXTO CURATORIAL

01

El entre como lugar

La descripción antropológica clásica de los ritos de paso organiza la liminalidad como una secuencia: separación, umbral y reincorporación. Se abandona una posición, se atraviesa una zona de indeterminación y se adquiere otra. El espacio liminal existe entre dos estados y parece destinado, por tanto, a desaparecer.

EDGE IS PLACE interrumpe esa secuencia en su centro y plantea una posibilidad más radical: no hace falta abandonar el entre para llegar a un lugar verdadero. El umbral puede adquirir duración, materia y espesor social. Puede dejar de ser una antesala y convertirse en una posición desde la que mirar, relacionarse y producir mundo.

Esta intuición aparece bajo formas distintas en la naturaleza. Un ecotono surge allí donde dos comunidades ecológicas entran en contacto y generan unas condiciones que pertenecen específicamente a esa relación. En un estuario, el río y el mar producen agua salobre, corrientes, sedimentos y formas de vida propias. La *lisière* es la franja sensible en la que el bosque comienza a convertirse en otro paisaje. Ninguno de estos lugares es una simple línea divisoria. Cada uno posee una consistencia propia.

El encuentro también puede ser violento. Una falla tectónica es una fractura en la que dos bloques de roca se desplazan bajo presión. La tierra acumula tensión, se quiebra y cambia de forma. El paisaje conserva la huella de ese contacto. La falla recuerda que la relación no siempre produce armonía: también puede generar fricción, desplazamiento y ruptura. Incluso entonces, algo toma forma donde dos fuerzas se encuentran.

El límite es un campo activo.

El ecotono mezcla; el estuario sedimenta; la falla desplaza; la *lisière* permite que un paisaje penetre en otro. Son distintas figuras de una misma idea: el límite es un campo activo. Allí suceden transformaciones que no podrían producirse a ninguno de sus lados por separado.

En las piezas de Jimena Lahura, ese campo activo se desplaza al interior de la materia. Arcillas con pigmentos diferentes se incrustan y atraviesan un proceso de digestión que la artista vincula con la migración, la memoria y la adaptación. La diferencia no se resuelve: se vuelve forma.

Esta negociación adopta otros ritmos en las capas y los esmaltes de Focater, en los materiales del territorio que reúne Brenda Ranieri y en las cartografías bordadas de Emilia Sáez. La reacción al fuego, la memoria geológica y la fractura hacen visible una materia atravesada por tiempos y fuerzas diferentes. En *Pavement*, Nicolas Morais lleva esa relación entre cuerpo, tiempo y territorio al acto de caminar. También las imágenes migran y cambian de sentido: Ulises Mendicutty cruza la cultura popular de los ochenta con el arte carcelario chicano, haciendo de ese cruce una exploración de la identidad. Estas prácticas preguntan qué conserva una forma de sus orígenes y en qué puede convertirse al entrar en relación.

Homi Bhabha sitúa en el tercer espacio la posibilidad de que las posiciones se traduzcan, se desplacen y produzcan significados nuevos. El tercer paisaje de Gilles Clément dirige la mirada hacia terrenos residuales, intersticios y espacios que han quedado temporalmente fuera de la planificación: lugares indecisos donde la diversidad encuentra refugio y la vida puede organizarse de maneras imprevistas.

EDGE IS PLACE pertenece a esta familia de lugares.

02

Lo común sucede

¿Qué tienen en común tantas obras, artistas y trayectorias? Quizá la pregunta llega demasiado pronto. Lo común no siempre es una condición previa; también puede ser una consecuencia. Puede aparecer entre las obras cuando comparten un espacio y una mirada.

Dicho de otro modo: nadie tiene que llegar sabiendo qué comparte con los demás. Para eso nos reunimos.

Una exposición no consiste en sumar obras. Cada pieza altera el campo donde aparecen las demás. Una forma cambia cómo percibimos la siguiente; las relaciones pueden surgir como afinidad, resistencia o extrañeza.

Esta forma de lo común aparece en *Fragmentos de pertenencia*, de Violeta Vieytes. Sus tapices reúnen objetos del lugar que habita con figuras heredadas de una historia familiar donde coinciden geografías y tiempos distintos. Así, ensaya una pertenencia que solo existe en la relación: fragmentaria, móvil y todavía en construcción.

Otro ejemplo son las obras de Liliana Díaz, donde la memoria deja de ser intangible y se vuelve materia en transformación. Sus formas, inspiradas en cortes anatómicos del cerebro, vinculan la plasticidad material con nuestra capacidad para almacenar y reconstruir recuerdos. La cerámica funciona como arqueología íntima: lo enterrado puede volver a emerger.

La pertenencia también se juega entre la pérdida, el cuidado y el poder. Daniela Barro y Mayssa Fattouh abordan la fractura de lo común; Ruth Cepedano, Minúscula Ceramics y Mestrella, las formas de sostener la vida y sus vínculos. Wabki Sabki y Marcia sitúan el cuerpo entre las imposiciones del género y las mutaciones del deseo. Las obras de Sergio Basi exploran el cuerpo como custodia y encierro del alma: preservarlo prolonga tanto el amparo como sus límites. Se deposita en él un voto: que todavía pueda albergar presencia. El gesto ritual confía a la materia una petición ante el silencio del mundo.

03

El marco también produce

Derrida emplea el término *parergon* para pensar el umbral operativo entre la obra y aquello que la rodea: el marco, el soporte, la arquitectura o el dispositivo que le permite aparecer. El *parergon* da contorno a la obra y, al mismo tiempo, muestra su dependencia respecto al mundo en el que se inscribe. La separación entre dentro y fuera deja de ser estable.

La participación de Lu Bertolini, en colaboración con la galería AFTERpoema, introduce el vidrio soplado como otro territorio de umbral: sus volúmenes incorporan el vacío y hacen visible aquello que una forma contiene sin llegar a ocuparlo.

En EDGE IS PLACE, el espacio expositivo entero adquiere una condición parergonal. Las paredes, los soportes, los intervalos, la iluminación y el recorrido participan en la aparición de las obras. También lo hacen los cuerpos, las conversaciones, los silencios, la música y el tiempo compartido.

En una zona de la sala, el montaje simula un recorrido hacia el interior de un templo. Los objetos devocionales de Jimena Lahura con las velas, el agua en *Phiale Residual* y las copas de Lu Bertolini preparan el umbral. Las dos esculturas textiles de Leonor Tarradas, de quince metros de longitud cada una, descienden del techo y despliegan espirales por el suelo. Su escala convierte el tejido en una arquitectura que orienta el cuerpo y la mirada. Las espirales que descienden del cielo se dirigen hacia una escultura monumental de terracota que asciende desde la tierra. *Crown for a Prophet Yet to Come*, de Sergio Basi, abre ese encuentro a una presencia todavía por llegar. El santuario toma forma en esta relación entre objetos, cuerpos y espacio.

El marco, además, nunca permanece quieto. Cada obra enmarca a las demás y es enmarcada por ellas. El público entra en ese sistema y lo modifica con su presencia. La curaduría no cierra el significado, sino que dispone unas condiciones para que éste continúe produciéndose.

Esta red de relaciones puede entenderse también desde la *simpoiesis* —el hacer-con— de Donna Haraway: una forma de producción en la que nada se hace completamente por sí solo, sino dentro de sistemas compartidos.

En la exposición, las obras conservan su singularidad, pero el sentido se produce entre ellas, el montaje, el espacio y quienes lo recorren. La relación no acompaña simplemente a lo expuesto: genera algo que antes no estaba.

Esta idea adquiere una forma literal en *La Reina*, una escultura modular de terracota de dos metros y medio realizada por el Colectivo Limbo —Mestrella, Sergio Basi, Andrea Giusti, Moye Pino y Giulia Zanini—. Cada módulo constituye un cuerpo distinto y la pieza solo alcanza su escala monumental mediante el ensamblaje. Las diferencias entre los gestos no se corrigen ni se ocultan: se convierten en estructura. El taller deja de ser únicamente el lugar en el que la obra se produce y entra en ella como comunidad, infraestructura y autoría.

Esta producción compartida tiene una dimensión social. Victor Turner observó que durante la experiencia liminal puede surgir una communitas: una relación inmediata entre quienes comparten el umbral, favorecida por la suspensión temporal de las posiciones y jerarquías habituales.

En la exposición, las posiciones de artista, público, curaduría y comunidad no desaparecen, pero se vuelven más porosas. Nadie posee por completo lo que está ocurriendo; todos participan en su aparición. Durante un tiempo, estar presentes en un mismo lugar es ya una forma de hacer juntos.

04

Tres acontecimientos, un mismo umbral

En *EDGE IS PLACE* coinciden tres acontecimientos: una exposición colectiva, la aparición pública de Limbo Collective y la inauguración oficial del nuevo espacio de Limbo Project Barcelona.

Los tres se producen mutuamente. El nuevo espacio acoge y condiciona la exposición. La exposición ofrece a Limbo Collective su primera forma pública. La galería, a su vez, prolonga y transforma una historia iniciada en Limbo Project, un taller y una comunidad en los que la producción, el aprendizaje y el encuentro suceden cotidianamente.

Limbo Project es, por tanto, el punto de partida material y relacional. La proximidad con el taller ha enseñado a pensar las obras desde sus procesos, sus tiempos y sus condiciones de producción. También ha enseñado que ninguna práctica se desarrolla completamente aislada: toda forma conserva algo de los materiales, las herramientas, los cuerpos y las conversaciones con los que ha convivido.

Limbo Collective nace de esa experiencia como una nueva estructura de acompañamiento, exposición y circulación. Su primer gesto público consiste en crear una situación en la que obras, personas y contextos diferentes puedan afectarse mutuamente.

EDGE IS PLACE propone que un lugar no siempre es el escenario previo en el que sucede una relación. A veces es la consistencia que esa relación alcanza cuando consigue sostenerse. El lugar surge mientras las fuerzas se mezclan, se rozan, se resisten o se transforman juntas.

No se sale del *entre*.
El umbral no conduce *a*.
El umbral *es*.

EN · CURATORIAL TEXT

01

The in-between as place

The classical anthropological account of rites of passage organises liminality as a sequence: separation, threshold and reincorporation. One position is left behind, a zone of indeterminacy is crossed and another is acquired. Liminal space exists between two states and therefore seems destined to disappear.

EDGE IS PLACE interrupts this sequence at its centre and proposes a more radical possibility: that we do not need to leave the in-between in order to arrive at a true place. The threshold can acquire duration, matter and social density. It can cease to be an antechamber and become a position from which to look, form relationships and make worlds.

This intuition appears in different forms throughout nature. An ecotone emerges where two ecological communities come into contact and generate conditions specific to that relationship. In an estuary, river and sea produce brackish water, currents, sediments and distinct forms of life. The lisière is the sensitive strip where a forest begins to become another landscape. None of these places is merely a dividing line. Each possesses a consistency of its own.

Encounter can also be violent. A tectonic fault is a fracture where two blocks of rock move under pressure. The earth accumulates tension, breaks and changes shape. The landscape preserves the trace of this contact. The fault reminds us that relationships do not always produce harmony: they may also generate friction, displacement and rupture. Even then, something takes form where two forces meet.

The boundary is an active field.

The ecotone mingles; the estuary gathers sediment; the fault displaces; the *lisière* allows one landscape to enter another. They are different figures of the same idea: the boundary is an active field. Transformations occur there that could not take place on either side in isolation.

In Jimena Lahura's works, this active field shifts into the material itself. Clays with different pigments are embedded in one another and undergo a process of digestion that the artist connects to migration, memory and adaptation. Difference is not resolved: it becomes form.

This negotiation takes on different rhythms in Focater's layers and glazes, in the materials Brenda Ranieri gathers from the landscape, and in Emilia Sáez's embroidered cartographies. Responses to fire, geological memory and fracture reveal matter shaped by different times and forces. In Pavement, Nicolas Morais brings this relationship between body, time and territory into the act of walking. Images, too, migrate and change meaning: Ulises Mendicutty brings the popular culture of the 1980s into dialogue with Chicano prison art, exploring identity through that encounter. These practices ask what a form retains of its origins and what it might become through its relationships.

Homi Bhabha situates in the Third Space the possibility for positions to be translated and displaced, producing new meanings. Gilles Clément's Third Landscape directs our attention towards residual territories, interstices and spaces that have temporarily fallen outside the scope of planning: undecided places where diversity finds refuge and life can organise itself in unforeseen ways.

EDGE IS PLACE belongs to this family of places.

02

The common takes place

What do so many works, artists and trajectories have in common? Perhaps the question comes too soon. The common is not always a precondition; it can also be an outcome. It can emerge between works when they share a space and a gaze.

Put another way: no one needs to arrive knowing what they share with others. That is why we gather.

An exhibition does not consist of adding up works. Each piece alters the field where the others appear. One form changes how we perceive the next; relationships may emerge through affinity, resistance or strangeness.

This form of the common appears in *Fragmentos de pertenencia*, by Violeta Vieytes. Her tapestries unite objects from the place she inhabits with figures inherited from a family history where different geographies and times converge. The work rehearses a belonging that exists only through relation: fragmentary, mobile and still under construction.

Another example is Liliana Díaz's work, where memory ceases to be intangible and becomes matter in transformation. Her forms, inspired by anatomical sections of the brain, link material plasticity to our capacity to store and reconstruct memories. Ceramics acts as intimate archaeology: what lies buried can resurface.

Belonging is also shaped by loss, care and power. Daniela Barro and Mayssa Fattouh address the fracturing of the common; Ruth Cepedano, Minúscula Ceramics and Mestrella, ways of sustaining life and its bonds. Wabki Sabki and Marcia place the body between gender's impositions and the mutations of desire. Sergio Basi's works explore the body as the soul's shelter and confinement: preserving it prolongs both its protection and its limits. A vow is placed within it: that it may still harbour presence. The ritual gesture entrusts a plea to matter in the face of the world's silence.

03

The frame also produces

Derrida uses the term *parergon* to think through the operative threshold between the work and what surrounds it: the frame, the support, the architecture or the apparatus that allows it to appear. The *parergon* gives the work its contours while revealing its dependence on the world in which it is inscribed. The separation between inside and outside ceases to be stable.

Lu Bertolini's participation, in collaboration with AFTERpoema gallery, introduces blown glass as another territory of the threshold: her volumes incorporate emptiness and make visible what a form contains without occupying it.

In EDGE IS PLACE, the entire exhibition space acquires a parergonal condition. The walls, supports, intervals, lighting and path through the space all participate in the appearance of the works. So do bodies, conversations, silences, music and shared time.

In one part of the gallery, the installation simulates a route into a temple. Jimena Lahura's devotional objects with candles, water in the *Phiale Residual* and Lu Bertolini's glass cups prepare the threshold. Leonor Tarradas's two textile sculptures, each fifteen metres long, descend from the ceiling and unfold spirals across the floor. Their scale turns the fabric into an architecture that guides the body and the gaze. The spirals descending from the sky lead towards a monumental terracotta sculpture rising from the earth. *Crown for a Prophet Yet to Come*, by Sergio Basi, opens this encounter to a presence yet to arrive. The sanctuary takes shape through this relationship between objects, bodies and space.

The frame, moreover, never remains still. Each work frames the others and is framed by them in turn. The audience enters this system and modifies it through its presence. Curating does not close down meaning; it arranges the conditions under which meaning can continue to be produced.

This network of relationships can also be understood through Donna Haraway's concept of *sympoiesis*—making-with: a form of production in which nothing is made entirely on its own, but emerges within shared systems.

In the exhibition, the works retain their singularity, yet meaning is produced between them, the installation, the space and those who move through it. The relationship does not simply accompany what is exhibited; it generates something that did not exist before.

This idea takes literal form in *La Reina*, a two-and-a-half-metre modular terracotta sculpture made by Colectivo Limbo—Mestrella, Sergio Basi, Andrea Giusti, Moye Pino and Giulia Zanini. Each module is a distinct body, and the work achieves its monumental scale only through assembly. Differences between gestures are neither corrected nor concealed: they become structure. The studio ceases to be merely the place where the work is produced and enters the work as community, infrastructure and authorship.

This shared production has a social dimension. Victor Turner observed that liminal experience can give rise to communitas: an immediate relationship between those who share the threshold, facilitated by the temporary suspension of habitual positions and hierarchies.

Within the exhibition, the distinctions between artists, audiences, curators and the wider community do not disappear, but they become more porous. No one fully possesses what is happening; everyone participates in its emergence. For a time, being present in the same place is itself a form of making together.

04

Three events, one threshold

Three events converge in *EDGE IS PLACE*: a group exhibition, the public launch of Limbo Collective and the official opening of Limbo Project Barcelona's new space.

The three bring one another into being. The new space hosts and conditions the exhibition. The exhibition gives Limbo Collective its first public form. The gallery, in turn, extends and transforms a history that began with Limbo Project, a studio and creative community where production, learning and encounter take place every day.

Limbo Project is therefore the point of departure, both materially and relationally. Proximity to the studio has taught us to think about artworks through their processes, temporalities and conditions of production. It has also taught us that no practice develops entirely in isolation: every form retains something of the materials, tools, bodies and conversations with which it has coexisted.

Limbo Collective emerges from this experience as a new structure for supporting, exhibiting and circulating art. Its first public gesture is to create a situation in which different works, people and contexts can affect one another.

EDGE IS PLACE proposes that a place is not always the pre-existing setting in which a relationship occurs. Sometimes it is the consistency that relationship acquires when it can be sustained. Place emerges as forces mingle, brush against one another, resist one another or transform together.

There is no leaving the *in-between*.
The threshold does not lead *to*.
The threshold *is*.

CAT · TEXT CURATORIAL

01

L’entre com a lloc

La descripció antropològica clàssica dels ritus de pas organitza la liminalitat com una seqüència: separació, llindar i reincorporació. S’abandona una posició, es travessa una zona d’indeterminació i se n’adquireix una altra. L’espai liminal existeix entre dos estats i sembla destinat, per tant, a desaparèixer.

EDGE IS PLACE interromp aquesta seqüència al centre i planteja una possibilitat més radical: no cal abandonar l’entre per arribar a un lloc veritable. El llindar pot adquirir durada, matèria i gruix social. Pot deixar de ser una avantsala i convertir-se en una posició des de la qual mirar, relacionar-se i produir món.

Aquesta intuïció apareix sota formes diverses en la natura. Un ecotò sorgeix allà on dues comunitats ecològiques entren en contacte i generen unes condicions que pertanyen específicament a aquesta relació. En un estuari, el riu i el mar produeixen aigua salabrosa, corrents, sediments i formes de vida pròpies. La lisière és la franja sensible en què el bosc comença a convertir-se en un altre paisatge. Cap d’aquests llocs no és una simple línia divisòria. Cadascun posseeix una consistència pròpia.

La trobada també pot ser violenta. Una falla tectònica és una fractura en què dos blocs de roca es desplacen sota pressió. La terra acumula tensió, es trenca i canvia de forma. El paisatge conserva l’empremta d’aquest contacte. La falla recorda que la relació no sempre produeix harmonia: també pot generar fricció, desplaçament i ruptura. Fins i tot aleshores, alguna cosa pren forma allà on dues forces es troben.

El límit és un camp actiu.

L’ecotò barreja; l’estuari sedimenta; la falla desplaça; la lisière permet que un paisatge penetri en un altre. Són figures diferents d’una mateixa idea: el límit és un camp actiu. Allà tenen lloc transformacions que no podrien produir-se a cap dels dos costats per separat.

En les peces de Jimena Lahura, aquest camp actiu es desplaça a l’interior de la matèria. Argiles amb pigments diferents s’incrusten i travessen un procés de digestió que l’artista vincula amb la migració, la memòria i l’adaptació. La diferència no es resol: esdevé forma.

Aquesta negociació adopta altres ritmes en les capes i els esmalts de Focater, en els materials del territori que reuneix Brenda Ranieri i en les cartografies brodades d’Emilia Sáez. La reacció al foc, la memòria geològica i la fractura fan visible una matèria travessada per temps i forces diferents. A Pavement, Nicolas Morais porta aquesta relació entre cos, temps i territori a l’acte de caminar. També les imatges migren i canvien de sentit: Ulises Mendicutty posa en diàleg la cultura popular dels vuitanta amb l’art carcerari de la comunitat chicana, fent d’aquest encreuament una exploració de la identitat. Aquestes pràctiques es pregunten què conserva una forma dels seus orígens i en què pot convertir-se quan entra en relació.

Homi Bhabha situa en el tercer espai la possibilitat que les posicions es tradueixin, es desplacin i produeixin significats nous. El tercer paisatge de Gilles Clément dirigeix la mirada cap a terrenys residuals, intersticis i espais que han quedat temporalment fora de la planificació: llocs indecisos on la diversitat troba refugi i la vida pot organitzar-se de maneres imprevistes.

EDGE IS PLACE pertany a aquesta família de llocs.

02

Allò comú succeeix

Què tenen en comú tantes obres, artistes i trajectòries? Potser la pregunta arriba massa aviat. Allò comú no sempre és una condició prèvia; també pot ser una conseqüència. Pot aparèixer entre les obres quan comparteixen un espai i una mirada.

Dit d'una altra manera: ningú no ha d'arribar sabent què comparteix amb els altres. Per això ens reunim.

Una exposició no consisteix a sumar obres. Cada peça altera el camp on apareixen les altres. Una forma canvia com percebem la següent; les relacions poden sorgir com a afinitat, resistència o estranyesa.

Aquesta forma d'allò comú apareix a *Fragmentos de pertenencia*, de Violeta Vieytes. Els seus tapissos reuneixen objectes del lloc que habita amb figures heretades d'una història familiar on coincideixen geografies i temps diferents. Així, assaja una pertinença que només existeix en la relació: fragmentària, mòbil i encara en construcció.

Un altre exemple són les obres de Liliana Díaz, on la memòria deixa de ser intangible i esdevé matèria en transformació. Les seves formes, inspirades en talls anatòmics del cervell, vinculen la plasticitat material amb la nostra capacitat per emmagatzemar i reconstruir records. La ceràmica funciona com a arqueologia íntima: allò enterrat pot tornar a emergir.

La pertinença també es juga entre la pèrdua, la cura i el poder. Daniela Barro i Mayssa Fattouh aborden la fractura d'allò comú; Ruth Cepedano, Minúscula Ceramics i Mestrella, les formes de sostenir la vida i els seus vincles. Wabki Sabki i Marcia situen el cos entre les imposicions del gènere i les mutacions del desig. Les obres de Sergio Basi exploren el cos com a custòdia i presó de l'ànima: preservar-lo prolonga tant l'empara com els seus límits. S'hi diposita un vot: que encara pugui acollir presència. El gest ritual confia a la matèria una petició davant el silenci del món.

03

El marc també produeix

Derrida empra el terme parergon per pensar el llindar operatiu entre l'obra i allò que l'envolta: el marc, el suport, l'arquitectura o el dispositiu que li permet aparèixer. El parergon dona contorn a l'obra i, alhora, mostra la seva dependència respecte del món en què s'inscriu. La separació entre dins i fora deixa de ser estable.

La participació de Lu Bertolini, en col·laboració amb la galeria AFTERpoema, introdueix el vidre bufat com un altre territori de llindar: els seus volums incorporen el buit i fan visible allò que una forma conté sense arribar a ocupar-lo.

A EDGE IS PLACE, tot l'espai expositiu adquireix una condició parergonal. Les parets, els suports, els intervals, la il·luminació i el recorregut participen en l'aparició de les obres. També ho fan els cossos, les converses, els silencis, la música i el temps compartit.

En una zona de la sala, el muntatge organitza un recorregut cap a l'interior d'un temple. Objectes devocionals de Jimena Lahura amb les espelmes, l'aigua al *Phiale Residual* i les copes de Lu Bertolini preparen el llindar. Les dues escultures tèxtils de Leonor Tarradas, de quinze metres de llargada cadascuna, davallen del sostre i despleguen espirals pel terra. La seva escala converteix el teixit en una arquitectura que orienta el cos i la mirada. Les espirals que davallen del cel es dirigeixen cap a una escultura monumental de terracota que s'eleva des de la terra. *Crown for a Prophet Yet to Come*, de Sergio Basi, obre aquesta trobada a una presència encara per arribar. El santuari pren forma en aquesta relació entre objectes, cossos i espai.

El marc, a més, mai no roman quiet. Cada obra emmarca les altres i és emmarcada per elles. El públic entra en aquest sistema i el modifica amb la seva presència. El comissariat no tanca el significat, sinó que disposa unes condicions perquè continuï produint-se.

Aquesta xarxa de relacions també es pot entendre des de la simpoiesi —el fer-amb— de Donna Haraway: una forma de producció en què res no es fa completament per si sol, sinó dins de sistemes compartits.

A l'exposició, les obres conserven la seva singularitat, però el sentit es produeix entre elles, el muntatge, l'espai i els qui el recorren. La relació no acompanya simplement allò exposat: genera alguna cosa que abans no existia.

Aquesta idea adquireix una forma literal a La Reina, una escultura modular de terracota de dos metres i mig realitzada pel Colectivo Limbo —Mestrella, Sergio Basi, Andrea Giusti, Moye Pino i Giulia Zanini—. Cada mòdul constitueix un cos diferent i la peça només assoleix la seva escala monumental mitjançant l'assemblatge. Les diferències entre els gestos no es corregeixen ni s'amaguen: es converteixen en estructura. El taller deixa de ser únicament el lloc on es produeix l'obra i hi entra com a comunitat, infraestructura i autoria.

Aquesta producció compartida té una dimensió social. Victor Turner va observar que durant l'experiència liminal pot sorgir una communitas: una relació immediata entre els qui comparteixen el llindar, afavorida per la suspensió temporal de les posicions i jerarquies habituals.

A l'exposició, les posicions d'artista, públic, comissariat i comunitat no desapareixen, però esdevenen més poroses. Ningú no posseeix completament allò que està passant; tothom participa en la seva aparició. Durant un temps, ser presents en un mateix lloc ja és una forma de fer junts.

04

Tres esdeveniments, un mateix llindar

A EDGE IS PLACE coincideixen tres esdeveniments: una exposició col·lectiva, l'aparició pública de Limbo Collective i la inauguració oficial del nou espai de Limbo Project Barcelona.

Tots tres es produeixen mútuament. El nou espai acull i condiciona l'exposició. L'exposició ofereix a Limbo Collective la seva primera forma pública. La galeria, al seu torn, prolonga i transforma una història iniciada a Limbo Project, un taller i una comunitat on la producció, l'aprenentatge i la trobada tenen lloc quotidianament.

Limbo Project és, per tant, el punt de partida material i relacional. La proximitat amb el taller ha ensenyat a pensar les obres des dels seus processos, els seus temps i les seves condicions de producció. També ha ensenyat que cap pràctica no es desenvolupa completament aïllada: tota forma conserva alguna cosa dels materials, les eines, els cossos i les converses amb què ha conviscut.

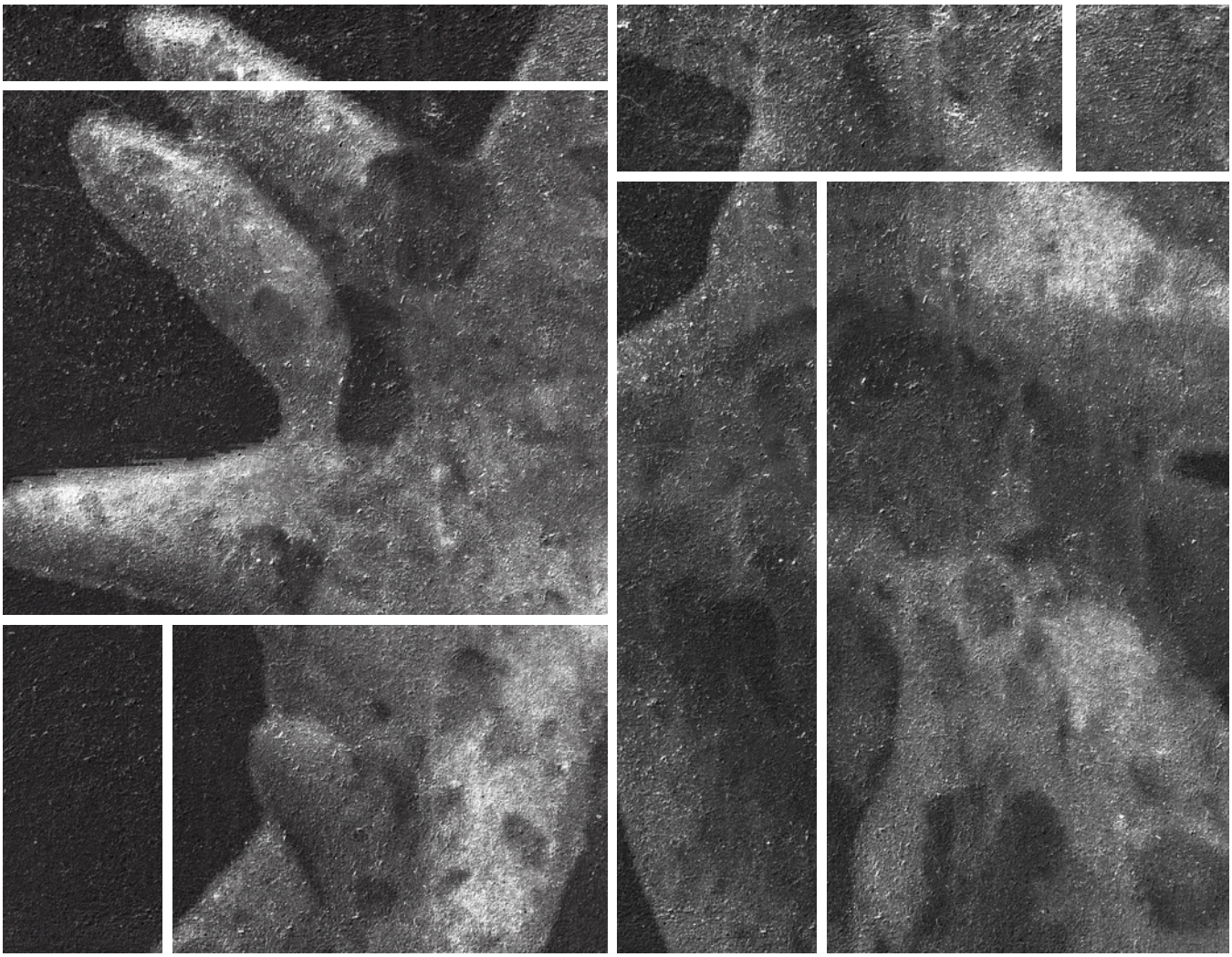
Limbo Collective neix d'aquesta experiència com una nova estructura d'acompanyament, exposició i circulació. El seu primer gest públic consisteix a crear una situació en què obres, persones i contextos diferents es puguin afectar mútuament.

EDGE IS PLACE proposa que un lloc no sempre és l'escenari previ on succeeix una relació. De vegades és la consistència que aquesta relació assoleix quan aconsegueix sostenir-se. El lloc sorgeix mentre les forces es barregen, es freguen, es resisteixen o es transformen juntes.

No se surt de l'entre.
El llindar no condueix a.
El llindar és.

STATEMENT · MANIFESTO · MANIFEST

LIMBO COLLECTIVE



Texto por Sergio Basi
Galería de arte contemporáneo
Barcelona

Materia · proceso · encuentro
Matter · process · encounter

01

El umbral

Un limbo es un espacio abstracto y aparentemente poco definible. Es una transición: un espacio-tiempo alternativo situado entre dos acontecimientos. Es un umbral entre lo que ya no es y lo que está por ser, un paréntesis entre dos temporalidades marcado por el desprendimiento y la potencialidad.

En este espacio, una forma deja de ser suficiente y otra todavía no ha terminado de aparecer. La dirección anterior ya no sirve, pero una nueva está a punto de emerger.

Lo poco definido puede resultar turbador en un mundo lleno de categorías. Se entra en un espacio liminal cuando una pregunta o una inquietud hacen que el orden anterior pierda su sentido. Una vez dentro, aparece cierta incomodidad fluida: aquello que conocíamos ha sido abandonado, pero lo que debe ocupar su lugar todavía no ha sido descubierto.

Dentro de esta indeterminación podemos crear las condiciones para que algo nuevo aparezca. Trabajar desde este lugar exige suspender parte de la expectativa y renunciar parcialmente al control.

En ese sentido, el proceso puede ser entendido por momentos como juego. Es un movimiento original que no conoce de antemano su resultado. Suspende temporalmente las reglas aprendidas y, desde ahí, puede producir sistemas que desafían valores anteriores sin tener que negarlos por completo. Lo lúdico se convierte así en una forma de investigación y en una posibilidad de transformación.

02

Una posición desde la que trabajar

Limbo Collective nace desde ese espacio. Lo liminal es una posición desde la que se puede producir, mirar y establecer relaciones.

Limbo Collective es una galería de arte contemporáneo interesada en las prácticas que habitan las fronteras: entre arte y diseño, objeto y escultura, materia e imagen, cuerpo y territorio, permanencia y transformación. Nos atrae aquello que mantiene abiertas varias lecturas y encuentra en esa indeterminación una forma de libertad.

Las fronteras entre estas prácticas constituyen el espacio de trabajo de Limbo Collective. Su convivencia permite que aparezcan nuevas formas, lecturas y relaciones.

03

Materia y proceso

La cerámica constituye uno de nuestros puntos de origen y desde ella nos abrimos a otras disciplinas. Su presencia nos ha enseñado a entender la materia no como un soporte pasivo, sino como una fuerza capaz de intervenir en la obra. Cada material impone un tiempo, una resistencia y una posibilidad.

Para Limbo Collective, la materialidad es una forma de aproximarse al arte que atraviesa distintas disciplinas. Significa prestar atención a cómo las cosas llegan a ser, a las fuerzas que las atraviesan y a las huellas que deja su transformación.

Nos interesa todo aquello en lo que el proceso participa activamente en la construcción de significado. Obras que conservan una huella de su recorrido y en las que la intención inicial puede ser modificada por aquello con lo que entra en contacto.

El accidente no es, por sí mismo, una fórmula estética. Nos interesa cuando revela la tensión entre una intención y las fuerzas que intervienen en ella. Reconocemos que una obra no es únicamente una imagen terminada, sino el resultado de una relación —por momentos simbiótica— entre materia, pensamiento, cuerpo y tiempo.

04

El arte sucede antes de la galería

Antes de entrar en el cubo blanco, una obra ha tenido una vida dentro de un estudio o un taller. Ha convivido con herramientas, pruebas, errores y repeticiones. Ha pasado por decisiones que permanecen y por otras que desaparecen de su forma final.

Este pasado esencial de la obra mantiene a Limbo Collective cerca de los espacios de producción y de las personas que los habitan. Queremos acompañar las obras desde su contexto de producción hasta su encuentro con el público, manteniendo visible su relación con los procesos y contextos que las hicieron posibles.

Limbo Collective surge en Barcelona a partir de la experiencia de Limbo Project, un taller y una comunidad creativa donde conviven producción, investigación, aprendizaje y encuentro. Este origen define nuestra manera de mirar. Nos recuerda que las obras no aparecen aisladas: nacen dentro de redes de trabajo, conversación y afecto.

Las obras no aparecen aisladas.

05

Lo colectivo

Entendemos lo colectivo desde esa dimensión relacional. Limbo Collective es una estructura abierta en la que distintas prácticas pueden afectarse entre sí.

Reunimos prácticas y trayectorias distintas para construir diálogos que permitan contemplar cada obra desde nuevas posiciones. Lo colectivo preserva las diferencias y crea un espacio en el que pueden entrar en relación.

Lo colectivo no implica construir una voz única ni disolver las autorías individuales. Consiste en crear un campo de reciprocidad. La relación no elimina la diferencia: la enriquece. En ese intercambio, las obras conservan su singularidad, pero dejan de ser unidades cerradas para participar en una trama de influencias y correspondencias que ninguna de ellas podría producir por separado.

06

Circulación y encuentro

La galería se desarrolla a través de un catálogo online permanente, así como de exposiciones y encuentros físicos puntuales.

El espacio digital permite que las obras circulen más allá de un lugar y un momento determinados. Las exposiciones devuelven a esa circulación el cuerpo y la experiencia compartida. Ambos espacios se complementan: uno mantiene abierto el acceso; el otro hace posible el encuentro.

Limbo es el espacio en el que la transformación se vuelve perceptible.

01

The Threshold

Limbo is an abstract space, seemingly difficult to define. It is a transition: an alternative space-time situated between two events. It is a threshold between what is no longer and what is yet to be, a parenthesis between two temporalities marked by detachment and potentiality.

Within this space, one form ceases to be sufficient while another has yet to fully appear. The previous direction no longer serves us, but a new one is on the verge of emerging.

What remains undefined can be unsettling in a world filled with categories. We enter a liminal space when a question or concern causes the previous order to lose its meaning. Once inside, a certain fluid discomfort arises: what we once knew has been left behind, but what will take its place has yet to be discovered.

Within this indeterminacy, we can create the conditions for something new to appear. Working from this position requires us to suspend some of our expectations and partially relinquish control.

In this sense, process can at times be understood as play. It is an original movement whose outcome is unknown in advance. It temporarily suspends established rules and, from there, can produce systems that challenge earlier values without denying them altogether. The playful thus becomes a mode of enquiry and a possibility for transformation.

02

A Position from Which to Work

Limbo Collective emerges from this space. Liminality is a position from which to make, look and establish relationships.

Limbo Collective is a contemporary art gallery interested in practices that inhabit boundaries: between art and design, object and sculpture, matter and image, body and territory, permanence and transformation. We are drawn to work that remains open to multiple readings and finds a form of freedom within that indeterminacy.

The boundaries between these practices constitute the terrain in which Limbo Collective works. Their coexistence allows new forms, readings and relationships to emerge.

03

Matter and Process

Ceramics is one of our points of origin, and from this foundation we open the gallery to other disciplines. Its presence has taught us to understand matter not as a passive support, but as a force capable of intervening in the work. Each material imposes a time, a resistance and a possibility.

For Limbo Collective, materiality is a way of approaching art that crosses disciplines. It means paying attention to how things come into being, to the forces that pass through them and to the traces left by their transformation.

We are interested in work in which process actively participates in the construction of meaning. Works that retain a trace of their journey and in which the initial intention can be altered by what it encounters.

Accident is not, in itself, an aesthetic formula. It interests us when it reveals the tension between an intention and the forces acting upon it. We recognise that a work is not merely a finished image, but the result of a relationship—at times symbiotic—between matter, thought, body and time.

04

Art Happens Before the Gallery

Before entering the white cube, a work has already had a life inside a studio or workshop. It has lived alongside tools, tests, errors and repetitions. It has passed through decisions that remain and others that disappear from its final form.

This essential history keeps Limbo Collective close to places of production and to the people who inhabit them. We seek to accompany works from their place of production to their encounter with the public, keeping visible their relationship with the processes and contexts that made them possible.

Limbo Collective emerged in Barcelona from the experience of Limbo Project, a workshop and creative community where production, research, learning and encounter coexist. This origin shapes the way we look. It reminds us that works do not appear in isolation: they emerge from networks of work, conversation and care.

Works do not appear in isolation.

05

The Collective

We understand the collective through this relational dimension. Limbo Collective is an open structure in which different practices can affect one another.

We bring together different practices and trajectories to build dialogues that allow each work to be contemplated from new positions. The collective preserves differences and creates a space in which they can enter into relation.

The collective does not imply constructing a single voice or dissolving individual authorship. It consists in creating a field of reciprocity. Relation does not erase difference: it enriches it. Within this exchange, the works retain their singularity, but cease to be closed units and become part of a network of influences and correspondences that none of them could produce separately.

06

Circulation and Encounter

The gallery operates through a permanent online catalogue, as well as periodic exhibitions and physical encounters.

The digital space allows works to circulate beyond a particular place and moment. Exhibitions return the body and shared experience to that circulation. The two spaces complement one another: one keeps access open; the other makes encounter possible.

Limbo is the space in which transformation becomes perceptible.

01

El llindar

Un limbe és un espai abstracte i aparentment difícil de definir. És una transició: un espai-temps alternatiu situat entre dos esdeveniments. És un llindar entre allò que ja no és i allò que encara ha de ser, un parèntesi entre dues temporalitats marcat pel despreniment i la potencialitat.

En aquest espai, una forma deixa de ser suficient i una altra encara no ha acabat d'aparèixer. La direcció anterior ja no ens serveix, però una de nova és a punt d'emergir.

Allò poc definit pot resultar torbador en un món ple de categories. S'entra en un espai liminal quan una pregunta o una inquietud fan que l'ordre anterior perdi el sentit. Un cop a dins, apareix una certa incomoditat fluida: allò que coneixíem ha quedat enrere, però allò que n'ha d'ocupar el lloc encara no ha estat descobert.

Dins d'aquesta indeterminació podem crear les condicions perquè aparegui alguna cosa nova. Treballar des d'aquest lloc exigeix suspendre part de les expectatives i renunciar parcialment al control.

En aquest sentit, el procés es pot entendre, per moments, com un joc. És un moviment original que no coneix per endavant el seu resultat. Suspèn temporalment les regles apreses i, des d'aquí, pot produir sistemes que desafien valors anteriors sense haver de negar-los completament. Allò lúdic es converteix així en una forma d'investigació i en una possibilitat de transformació.

02

Una posició des d'on treballar

Limbo Collective neix d'aquest espai. Allò liminal és una posició des de la qual es pot produir, mirar i establir relacions.

Limbo Collective és una galeria d'art contemporani interessada en les pràctiques que habiten les fronteres: entre art i disseny, objecte i escultura, matèria i imatge, cos i territori, permanència i transformació. Ens atrau allò que manté obertes diverses lectures i troba en aquesta indeterminació una forma de llibertat.

Les fronteres entre aquestes pràctiques constitueixen l'espai de treball de Limbo Collective. La seva convivència permet que apareguin noves formes, lectures i relacions.

03

Matèria i procés

La ceràmica constitueix un dels nostres punts d'origen i, des d'ella, ens obrim a altres disciplines. La seva presència ens ha ensenyat a entendre la matèria no com un suport passiu, sinó com una força capaç d'intervenir en l'obra. Cada material imposa un temps, una resistència i una possibilitat.

Per a Limbo Collective, la materialitat és una manera d'aproximar-se a l'art que travessa diverses disciplines. Significa parar atenció a com les coses arriben a ser, a les forces que les travessen i a les empremtes que deixa la seva transformació.

Ens interessa tot allò en què el procés participa activament en la construcció de significat. Obres que conserven una empremta del seu recorregut i en què la intenció inicial pot ser modificada per allò amb què entra en contacte.

L'accident no és, per si mateix, una fórmula estètica. Ens interessa quan revela la tensió entre una intenció i les forces que hi intervenen. Reconeixem que una obra no és únicament una imatge acabada, sinó el resultat d'una relació —per moments simbiòtica— entre matèria, pensament, cos i temps.

04

L'art succeeix abans de la galeria

Abans d'entrar al cub blanc, una obra ha tingut una vida dins d'un estudi o un taller. Ha conviscut amb eines, proves, errors i repeticions. Ha passat per decisions que romanen i per d'altres que desapareixen de la seva forma final.

Aquest passat essencial de l'obra manté Limbo Collective a prop dels espais de producció i de les persones que els habiten. Volem acompanyar les obres des del seu context de producció fins a la trobada amb el públic, mantenint visible la seva relació amb els processos i contextos que les van fer possibles.

Limbo Collective sorgeix a Barcelona a partir de l'experiència de Limbo Project, un taller i una comunitat creativa on conviuen producció, investigació, aprenentatge i trobada. Aquest origen defineix la nostra manera de mirar. Ens recorda que les obres no apareixen aïllades: neixen dins de xarxes de treball, conversa i afecte.

Les obres no apareixen aïllades.

05

Allò col·lectiu

Entenem allò col·lectiu des d'aquesta dimensió relacional. Limbo Collective és una estructura oberta en què diferents pràctiques es poden afectar mútuament.

Reunim pràctiques i trajectòries diferents per construir diàlegs que permetin contemplar cada obra des de noves posicions. Allò col·lectiu preserva les diferències i crea un espai en què poden entrar en relació.

Allò col·lectiu no implica construir una veu única ni dissoldre les autories individuals. Consisteix a crear un camp de reciprocitat. La relació no elimina la diferència: l'enriqueix. En aquest intercanvi, les obres conserven la seva singularitat, però deixen de ser unitats tancades per participar en una trama d'influències i correspondències que cap d'elles no podria produir per separat.

06

Circulació i trobada

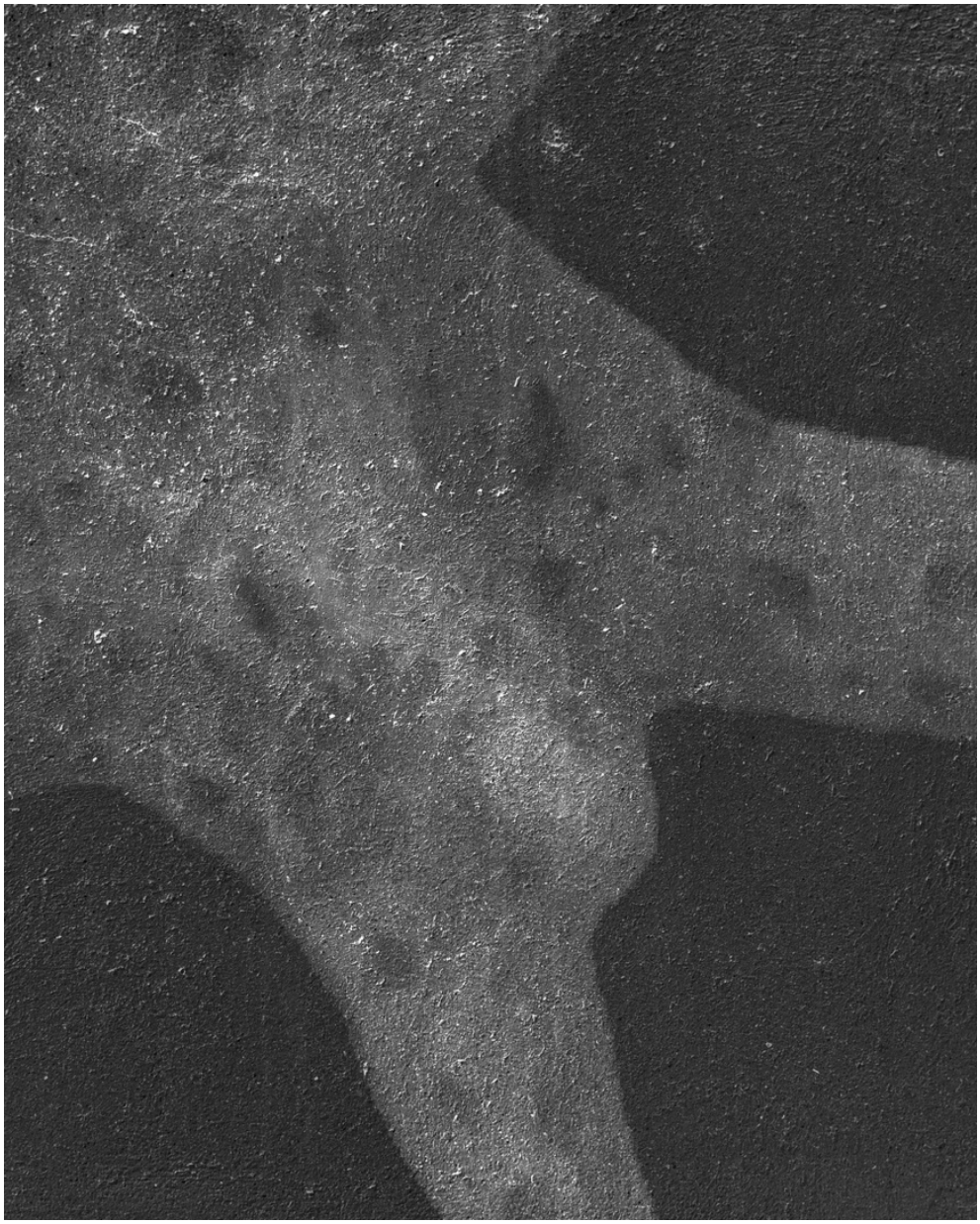
La galeria es desenvolupa a través d'un catàleg en línia permanent, així com d'exposicions i trobades físiques puntuals.

L'espai digital permet que les obres circulin més enllà d'un lloc i un moment determinats. Les exposicions retornen a aquesta circulació el cos i l'experiència compartida. Tots dos espais es complementen: l'un manté obert l'accés; l'altre fa possible la trobada.

Limbo és l'espai en què la transformació es fa perceptible.

CATÁLOGO DE OBRAS · EXHIBITION CATALOGUE · CATÀLEG D'OBRES

EDGE IS PLACE CATALOGUE



EDGE IS PLACE
Exposición colectiva · 24.10.2026

Carrer del Penedès, 6 · Barcelona
Limbo Collective



The Memorial
Daniela Barro · @danielabarooo

Technical details
Aquatint and etching on 210 gsm Fabriano paper
40 × 55 cm
Edition 2/10
2026

ES
Una figura en bata de noche, lata de cerveza en mano, orina en la calle: una escena corriente en Barcelona convertida en síntoma. La obra aborda la normalización del olvido y la indiferencia hacia la historia de los lugares, mostrando cómo los consumimos sin llegar a formar parte de ellos.

EN
A figure in a nightgown, beer can in hand, urinates in the street: an ordinary Barcelona scene turned into a symptom. The work addresses the normalisation of forgetting and indifference towards the history of places, showing how we consume them without ever becoming part of them.

CAT
Una figura amb bata de nit, llauna de cervesa a la mà, orina al carrer: una escena habitual a Barcelona convertida en símptoma. L'obra aborda la normalització de l'oblit i la indiferència envers la història dels llocs, mostrant com els consumim sense arribar a formar-ne part.



The Neighbors
Daniela Barro · @danielabarooo

Technical details
Drypoint on 200 gsm Guarro Superalfa paper
30 × 40 cm
Artist's proof
2026

ES
La obra observa la pérdida de comunidad en las ciudades contemporáneas y la distancia creciente entre generaciones y culturas. Aquello que antes podía constituir una red vecinal se transforma en una suma de individuos que comparten espacio sin encontrarse realmente; el otro deja de ser alguien con quien construir una vida común y se vuelve una presencia anónima.

EN
The work considers the loss of community in contemporary cities and the growing distance between generations and cultures. What might once have formed a neighbourhood network becomes a collection of individuals sharing space without truly meeting; the other ceases to be someone with whom to build a common life and becomes an anonymous presence.

CAT
L'obra observa la pèrdua de comunitat a les ciutats contemporànies i la distància creixent entre generacions i cultures. Allò que abans podia constituir una xarxa veïnal es transforma en una suma d'individus que comparteixen espai sense trobar-se realment; l'altre deixa de ser algú amb qui construir una vida comuna i esdevé una presència anònima.



Sôma (todavía) I
Sergio Basi · @sergiobasi

Technical details
Pink porcelain
Textures by tension, glaze and silver luster
49 × 22 cm
2026

ES
En la imagen órfica recogida por Platón, el cuerpo es a la vez custodia y encierro del alma. La obra traslada esa ambivalencia a una estructura orgánica en la que aquello que sostiene también puede constreñir y precipitar el colapso. Atravesada por fuego y ruptura, la forma permanece suspendida entre cuidado y poder, cohesión y cesión.

EN
In the Orphic image preserved by Plato, the body is both the soul's shelter and confinement. The work transfers this ambivalence to an organic structure in which what supports may also constrain and hasten collapse. Shaped by fire and rupture, the form remains suspended between care and power, cohesion and surrender.

CAT
En la imatge òrfica recollida per Plató, el cos és alhora custòdia i presó de l'ànima. L'obra trasllada aquesta ambivalència a una estructura orgànica en què allò que sosté també pot constrènyer i precipitar el col·lapse. Travessada pel foc i la ruptura, la forma resta suspesa entre cura i poder, cohesió i cessió.



Sôma (todavía) II
Sergio Basi · @sergiobasi

Technical details
Blue porcelain
Textures by tension, glaze
50 × 22 cm
2026

ES
En la imagen órfica recogida por Platón, el cuerpo es a la vez custodia y encierro del alma. La obra traslada esa ambivalencia a una estructura orgánica en la que aquello que sostiene también puede constreñir y precipitar el colapso. Atravesada por fuego y ruptura, la forma permanece suspendida entre cuidado y poder, cohesión y cesión.

EN
In the Orphic image preserved by Plato, the body is both the soul's shelter and confinement. The work transfers this ambivalence to an organic structure in which what supports may also constrain and hasten collapse. Shaped by fire and rupture, the form remains suspended between care and power, cohesion and surrender.

CAT
En la imatge òrfica recollida per Plató, el cos és alhora custòdia i presó de l'ànima. L'obra trasllada aquesta ambivalència a una estructura orgànica en què allò que sosté també pot constrènyer i precipitar el col·lapse. Travessada pel foc i la ruptura, la forma resta suspesa entre cura i poder, cohesió i cessió.



Que Permanezca
Sergio Basi · @sergiobasi

Technical details
Porcelain
Textures by tension, glaze and silver luster
33 × 13 cm
2026

ES
En este cuerpo de porcelana se deposita un voto: que todavía pueda albergar una presencia. El fuego y la ruptura dan a su construcción una dimensión ritual; la plata señala su vínculo con esa petición. Preservar el cuerpo prolonga también sus límites, y la promesa de amparo conserva una sombra de cautiverio. Ante el silencio del mundo, el ruego se confía a la inmediatez de la materia.

EN
This porcelain body holds a vow: that it may still harbour a presence. Fire and rupture lend its making a ritual dimension; silver marks its bond to that plea. Preserving the body also perpetuates its confines, and the promise of protection retains a shadow of captivity. Before the silence of the world, the plea is entrusted to the immediacy of matter.

CAT
En aquest cos de porcellana es diposita un vot: que encara pugui acollir una presència. El foc i la ruptura donen a la seva construcció una dimensió ritual; la plata assenyala el seu vincle amb aquesta petició. Preservar el cos també en prolonga els límits, i la promesa d'empara conserva una ombra de captiveri. Davant el silenci del món, el prec es confia a la immediatesa de la matèria.



Crown for a Prophet Yet to Come
Sergio Basi · @sergiobasi

Technical details
Porcelain
Wheel-thrown and hand-modelled porcelain
Transparent glaze
28 × 10 cm
2025

ES
Una corona para un profeta que todavía no ha llegado y quizá nunca lo haga. La fragilidad de la porcelana tensiona la autoridad de su forma; sus puntas sugieren protección y amenaza. La obra permanece como umbral entre lo existente y lo posible: la esperanza reside en mantener abierta esa posibilidad, sin la certeza de que alguien llegue.

EN
A crown for a prophet who has not yet arrived and may never do so. The fragility of porcelain unsettles the authority of its form; its points suggest protection and threat. The work remains a threshold between what exists and what is possible: hope lies in keeping that possibility open, without the certainty that anyone will arrive.

CAT
Una corona per a un profeta que encara no ha arribat i potser no ho farà mai. La fragilitat de la porcellana tensiona l'autoritat de la seva forma; les seves puntes suggereixen protecció i amenaça. L'obra es manté com un llindar entre allò existent i allò possible: l'esperança rau a mantenir oberta aquesta possibilitat, sense la certesa que algú arribi.



Escorpión azul / oro/ vidrio
Lu Bertolini · @luubertolini

Technical details
Hollow blown borosilicate glass
25 × 23 × 15 cm each
2025
Presented in collaboration with AFTERpoema

ES
Los colores de estas tres esculturas de vidrio soplado desplazan al escorpión del registro naturalista y lo acercan a una figura imaginada. La transparencia y el volumen hacen visible el aire contenido, de modo que el vacío deja de ser ausencia y participa activamente en la identidad de cada pieza.

EN
The colours of these three blown glass sculptures shift the scorpion away from naturalistic representation and towards an imagined figure. Transparency and volume make the air held within visible, so that the void ceases to be an absence and becomes an active part of each piece's identity.

CAT
Els colors d'aquestes tres escultures de vidre bufat desplacen l'escorpí del registre naturalista i l'acosten a una figura imaginada. La transparència i el volum fan visible l'aire contingut, de manera que el buit deixa de ser absència i participa activament en la identitat de cada peça.



Candelabro
Lu Bertolini · @luubertolini

Technical details
Blown borosilicate glass
18 × 9 × 9 cm
2026
Presented in collaboration with AFTERpoema

ES
La función ritual del candelabro se encuentra con la inestabilidad óptica del vidrio. Luz, transparencia y volumen transforman un objeto doméstico en una presencia escultórica en la que uso e imaginación permanecen abiertos.

EN
The ritual function of the candleholder meets the optical instability of glass. Light, transparency and volume transform a domestic object into a sculptural presence in which use and imagination remain open.

CAT
La funció ritual del canelobre es troba amb la inestabilitat òptica del vidre. Llum, transparència i volum transformen un objecte domèstic en una presència escultòrica en què l'ús i la imaginació resten oberts.



Copitas Cute
Lu Bertolini · @luubertolini

Technical details
Set of seven blown borosilicate glass pieces
Smallest: 11 × 8 × 8 cm; tallest: 19 × 8 × 8 cm
Presented in collaboration with AFTERpoema

ES
Siete pequeñas formas exploran la repetición sin buscar identidad absoluta. Cada variación altera la relación entre recipiente, cuerpo y gesto, haciendo que la serie oscile entre uso cotidiano, joya ampliada y conjunto escultórico.

EN
Seven small forms explore repetition without seeking absolute identity. Each variation alters the relationship between vessel, body and gesture, allowing the series to move between everyday use, enlarged jewellery and sculptural ensemble.

CAT
Set formes petites exploren la repetició sense buscar una identitat absoluta. Cada variació altera la relació entre recipient, cos i gest, fent que la sèrie oscil·li entre ús quotidià, joia ampliada i conjunt escultòric.



Ohana
Ruth Cepedano · @ruth_cepedano

Technical details
Stoneware with paper pulp
75 × 27 × 9 cm
2023

ES
Ohana nombra una idea ampliada de familia: una red que no depende necesariamente del parentesco sanguíneo, sino del vínculo, la colaboración y la voluntad de sostenerse y recordarse. La forma cerámica convierte esa relación en volumen y presencia compartida.

EN
Ohana names an expanded idea of family: a network grounded not necessarily in blood relations, but in bonds, collaboration and the commitment to support and remember one another. The ceramic form turns that relationship into volume and shared presence.

CAT
Ohana anomena una idea ampliada de família: una xarxa que no depèn necessàriament del parentiu sanguini, sinó del vincle, la col·laboració i la voluntat de sostenir-se i recordar-se. La forma ceràmica converteix aquesta relació en volum i presència compartida.



La Reina
Colectivo Limbo · @limboprojectbcn

Technical details
Modular wheel-thrown terracotta sculpture
Height: 2.5 m
2026
Mestrella, Sergio Basi, Andrea Giusti,
Moye Pino and Giulia Zanini

ES
La Reina se construye mediante módulos torneados individualmente y ensamblados hasta formar una arquitectura vertical. Su escala nace de acciones acumuladas y de la coordinación entre cinco autores. Las diferencias entre sus gestos no se corrigen: se convierten en estructura, haciendo del taller una infraestructura material, relacional y autoral.

EN
La Reina is built from individually wheel-thrown modules assembled into a vertical architecture. Its scale emerges from accumulated actions and coordination between five makers. Differences between their gestures are not corrected: they become structure, turning the studio into a material, relational and authorial infrastructure.

CAT
La Reina es construeix mitjançant mòduls tornejats individualment i assemblats fins a formar una arquitectura vertical. La seva escala neix d'accions acumulades i de la coordinació entre cinc autors. Les diferències entre els gestos no es corregeixen: esdevenen estructura i fan del taller una infraestructura material, relacional i autoral.



Mycelium mnemonic · Large
Liliana Díaz · @liliardilla

Technical details
Black clay, porcelain and Lion's Mane
(Hericium erinaceus)
Developed in Jingdezhen, China
35 × 18 cm
2026

ES
Desarrollada en Jingdezhen, la serie vincula memoria, neuroplasticidad y transformación cerámica. Secciones anatómicas del cerebro toman forma en barro negro, porcelana y Melena de León. La materia se convierte en una arqueología íntima: conserva huellas y fracturas, y da forma a la posibilidad de que los recuerdos se alteren, se reorganicen y vuelvan a emerger.

EN
Developed in Jingdezhen, the series connects memory, neuroplasticity and ceramic transformation. Anatomical sections of the brain take shape in black clay, porcelain and Lion's Mane. Matter becomes an intimate archaeology: it preserves traces and fractures, giving form to the possibility that memories may change, reorganise themselves and resurface.

CAT
Desenvolupada a Jingdezhen, la sèrie vincula memòria, neuroplasticitat i transformació ceràmica. Seccions anatòmiques del cervell prenen forma en fang negre, porcellana i Melena de Lleó. La matèria esdevé una arqueologia íntima: conserva empremtes i fractures, i dona forma a la possibilitat que els records s'alterin, es reorganitzin i tornin a emergir.



Mycelium mnemonic · Medium
Liliana Díaz · @liliardilla

Technical details
Black Stoneware
Developed in Jingdezhen, China
24 × 16 cm
2026

ES
Esta pieza forma parte de una investigación sobre memoria y transformación desarrollada en Jingdezhen. La serie incluye el destino de una tercera escultura, deformada durante la cocción y enterrada colectivamente. Cuatro fotografías documentan ese ritual: el fallo material pasa a formar parte de la obra como experiencia compartida, vinculando creación, pérdida y recuerdo.

EN
This piece belongs to a study of memory and transformation developed in Jingdezhen. The series also encompasses the fate of a third sculpture, deformed during firing and buried collectively. Four photographs document that ritual: material failure becomes part of the work as a shared experience, connecting creation, loss and remembrance.

CAT
Aquesta peça forma part d'una investigació sobre memòria i transformació desenvolupada a Jingdezhen. La sèrie inclou el destí d'una tercera escultura, deformada durant la cocció i enterrada col·lectivament. Quatre fotografies documenten aquest ritual: la fallada material passa a formar part de l'obra com a experiència compartida, vinculant creació, pèrdua i record.



Perdiendo el Sur
Mayssa Fattouh · @mayssafattouh

Technical details
High-fired stoneware and glazes
20 × 30 cm

ES
La obra aborda las desigualdades sociales, políticas y medioambientales entre Norte y Sur, y la negación del valor del Sur como proveedor de alimentos y trabajo. La mesa rota simboliza la pérdida del sur del Líbano, históricamente su granero, a consecuencia de la ocupación y la destrucción israelí de la tierra.

EN
The work addresses social, political and environmental inequalities between North and South, and the denial of the South's value as a provider of food and labour. The broken table symbolises the loss of southern Lebanon, historically the country's breadbasket, as a consequence of Israeli occupation and destruction of the land.

CAT
L'obra aborda les desigualtats socials, polítiques i mediambientals entre Nord i Sud, i la negació del valor del Sud com a proveïdor d'aliments i treball. La taula trencada simbolitza la pèrdua del sud del Líban, històricament el seu graner, com a conseqüència de l'ocupació i la destrucció israeliana de la terra.



Sin título I
FOCATER · @focaterceramica

Technical details
Porcelain, paddle-applied pigmented porcelain
and artist-developed glaze
40 × 25 cm
2024

ES
Capas de porcelana pigmentada aplicadas con pala alteran el cuerpo de la pieza y registran el gesto de su construcción. El esmalte, desarrollado por el artista, introduce una transformación química adicional: la obra aparece en el encuentro entre fórmula, herramienta, temperatura y una materia que nunca obedece por completo.

EN
Layers of pigmented porcelain applied with a paddle alter the body of the piece and register the gesture of its construction. A glaze developed by the artist introduces a further chemical transformation: the work emerges through the encounter between formula, tool, temperature and a material that never fully obeys.

CAT
Capes de porcellana pigmentada aplicades amb pala alteren el cos de la peça i registren el gest de la seva construcció. L'esmalt, desenvolupat per l'artista, introdueix una transformació química addicional: l'obra apareix en la trobada entre fórmula, eina, temperatura i una matèria que mai no obeeix del tot.



Sin título II
FOCATER · @focaterceramica

Technical details
Stoneware with pigmented porcelain applications
40 × 25 cm
2024

ES
La pieza confronta la solidez del gres con aplicaciones de porcelana pigmentada que actúan como interrupciones cromáticas y materiales. La superficie deja de ser un acabado para convertirse en un campo de tensión donde distintas pastas, comportamientos y temperaturas negocian una forma común.

EN
The work confronts the solidity of stoneware with pigmented porcelain applications that operate as chromatic and material interruptions. The surface ceases to be a finish and becomes a field of tension where different bodies, behaviours and temperatures negotiate a common form.

CAT
La peça confronta la solidesa del gres amb aplicacions de porcellana pigmentada que actuen com a interrupcions cromàtiques i materials. La superfície deixa de ser un acabat i es converteix en un camp de tensió on diferents pastes, comportaments i temperatures negocien una forma comuna.



Huaco para 3
Jimena Lahura · @yanacastudio

Technical details
Triple candleholder vessel with three feline legs
32 × 30 cm
2026

ES
La vasija reúne cuerpo, animal y dispositivo ritual. Sus tres patas felinas sostienen una forma destinada a alojar tres velas, haciendo convivir la memoria de los objetos ceremoniales con una presencia doméstica contemporánea. El uso no clausura su significado: lo activa.

EN
The vessel brings together body, animal and ritual device. Its three feline legs support a form designed to hold three candles, bringing the memory of ceremonial objects into contact with a contemporary domestic presence. Use does not close its meaning; it activates it.

CAT
El vas reuneix cos, animal i dispositiu ritual. Les seves tres potes felines sostenen una forma destinada a allotjar tres espelmes, fent conviure la memòria dels objectes cerimonials amb una presència domèstica contemporània. L'ús no en tanca el significat: l'activa.



Phiale residual
Jimena Lahura · @yanacastudio

Technical details
Holder for 35 candles
17 clays and numerous pigmentations
45 × 5 cm
2026

ES
Diecisiete arcillas y numerosas pigmentaciones forman un candelabro para treinta y cinco velas. La multiplicidad material convierte la superficie en una geografía condensada: cada pasta conserva un origen y un comportamiento distintos, pero todas participan en un mismo cuerpo de uso, combustión y residuo.

EN
Seventeen clays and numerous pigmentations form a holder for thirty-five candles. Material multiplicity turns the surface into a condensed geography: each body retains a different origin and behaviour, yet all participate in the same structure of use, combustion and residue.

CAT
Disset argiles i nombroses pigmentacions formen un canelobre per a trenta-cinc espelmes. La multiplicitat material converteix la superfície en una geografia condensada: cada pasta conserva un origen i un comportament diferents, però totes participen en un mateix cos d'ús, combustió i residu.





20's
Jimena Lahura · @yanacastudio

Technical details
Upside-down holder for 20 candles
Inlays of 5 clays and 4 pigmentations
25 × 19 cm
2026

ES
Un candelabro para veinte velas aparece invertido, desplazando la relación habitual entre apoyo, llama y gravedad. Las incrustaciones de cinco arcillas y cuatro pigmentaciones hacen visible una negociación entre cuerpos distintos, unidos sin borrar sus diferencias.

EN
A holder for twenty candles appears upside down, shifting the usual relationship between support, flame and gravity. Inlays of five clays and four pigmentations reveal a negotiation between different bodies, joined without erasing their differences.

CAT
Un canelobre per a vint espelmes apareix capgirat i desplaça la relació habitual entre suport, flama i gravetat. Les incrustacions de cinc argiles i quatre pigmentacions fan visible una negociació entre cossos diferents, units sense esborrar-ne les diferències.

Ánfora
Jimena Lahura · @yanacastudio

Technical details
Vessel with inlays of 3 clays and 2 pigmentations
21 × 17 cm
2026

ES
La forma del ánfora funciona como recipiente de tiempos y territorios diversos. Tres arcillas y dos pigmentaciones quedan incrustadas en su cuerpo como estratos: no ilustran un paisaje, sino que trasladan a la materia sus fricciones, sedimentaciones y memorias.

EN
The amphora form acts as a vessel for different times and territories. Three clays and two pigmentations are embedded in its body like strata: rather than illustrating a landscape, they transfer its frictions, sedimentations and memories into matter.

CAT
La forma de l'àmfora funciona com a recipient de temps i territoris diversos. Tres argiles i dues pigmentacions queden incrustades en el seu cos com estrats: no il·lustren un paisatge, sinó que traslladen a la matèria les seves friccions, sedimentacions i memòries.





Mina-Copper
Jimena Lahura · @yanacastudio

Technical details
Holder for 24 candles and 2 larger candles
3 modular discs in refractory clay
30 × 21 cm
2025

ES
Tres discos modulares organizan un candelabro destinado a veinticuatro velas y dos de mayor tamaño. La arcilla refractaria vincula el objeto con el calor que debe recibir y sostener; uso, acumulación y transformación quedan inscritos en una arquitectura que puede recomponerse.

EN
Three modular discs organise a holder for twenty-four candles and two larger ones. Refractory clay links the object to the heat it must receive and sustain; use, accumulation and transformation are inscribed in an architecture that can be recomposed.

CAT
Tres discos modulars organitzen un canelobre destinat a vint-i-quatre espelmes i dues de més grans. L'argila refractària vincula l'objecte amb la calor que ha de rebre i sostenir; ús, acumulació i transformació queden inscrits en una arquitectura que es pot recompondre.

Pájaro y demonio
Ulises Mendicutty · @ulises.mendicutty

Technical details
Airbrush and acrylic on handmade cotton paper
Two paintings, 18 × 22 cm each
2026

ES
Estas dos pinturas recurren al bootleg para poner en diálogo la cultura mainstream de los años ochenta y el arte carcelario de la comunidad chicana. Pájaro y demonio rinde homenaje a las raíces culturales de Ulises Mendicutty, mientras explora nuevas posibilidades técnicas y lenguajes visuales desde los que expresar su identidad y su manera de entender el arte.

EN
These two paintings use bootleg imagery to bring 1980s mainstream culture into dialogue with Chicano prison art. Pájaro y demonio pays tribute to Ulises Mendicutty's cultural roots while exploring new technical possibilities and visual languages through which to express his identity and his understanding of art.

CAT
Aquestes dues pintures recorren al bootleg per posar en diàleg la cultura mainstream dels anys vuitanta i l'art carcerari de la comunitat chicana. Pájaro y demonio ret homenatge a les arrels culturals d'Ulises Mendicutty, mentre explora noves possibilitats tècniques i llenguatges visuals des dels quals expressar la seva identitat i la seva manera d'entendre l'art.



De ti venimos
Mestrella · @mestrella___

Technical details
Installation of 14 paper-porcelain pieces
Cyanotype and suspension structure
2026

ES
Catorce hojas de porcelana evocan informes médicos. Mediante cianotipia, imágenes de la enfermedad, el trasplante pulmonar y la recuperación de la madre de la artista se superponen a paisajes de la costa gallega. Un poema manuscrito atraviesa esas dobles exposiciones: respiración, espera y cuidado sostienen un presente incierto, donde madre y tierra aparecen como dos formas de origen y pertenencia.

EN
Fourteen porcelain sheets evoke medical reports. Through cyanotype, images of the artist's mother's illness, lung transplant and recovery overlap with landscapes of the Galician coast. A handwritten poem runs through these double exposures: breathing, waiting and care sustain an uncertain present, where mother and land emerge as two forms of origin and belonging.

CAT
Catorze fulls de porcellana evoquen informes mèdics. Mitjançant cianotípia, imatges de la malaltia, el trasplantament pulmonar i la recuperació de la mare de l'artista se superposen a paisatges de la costa gallega. Un poema manuscrit travessa aquestes dobles exposicions: respiració, espera i cura sostenen un present incert, on mare i terra apareixen com dues formes d'origen i pertinença.



Home I
Mestrella · @mestrella___

Technical details
Stoneware
Wheel-thrown, sgraffito
Underglaze and glaze
40 × 16 cm
2026

ES
El título enlaza la idea de hogar con Cabo Home, en Galicia. El color y el esgrafiado recorren el cuerpo torneado, dibujando un paisaje donde el mar se vuelve cielo y el cielo, mar. Al seguir la curva del recipiente, la imagen acaba encontrándose consigo misma: un territorio que se envuelve en su propio abrazo y convierte el paisaje en refugio.

EN
The title connects the idea of home with Cabo Home, in Galicia. Colour and sgraffito travel around the wheel-thrown body, tracing a landscape where sea becomes sky and sky becomes sea. Following the curve of the vessel, the image eventually meets itself: a territory that wraps itself in its own embrace, turning landscape into shelter.

CAT
El títol enllaça la idea de llar amb Cabo Home, a Galícia. El color i l'esgrafiat recorren el cos tornejat, dibuixant un paisatge on el mar esdevé cel i el cel, mar. En seguir la corba del recipient, la imatge acaba retrobant-se amb si mateixa: un territori que s'embolcalla en la seva pròpia abraçada i converteix el paisatge en refugi.





Mother and Daughter
Minúscula Ceramics · @minusculaceramics

Technical details
Hand-modelled glazed and unglazed stoneware
30 × 18 × 15 cm
2024

ES
Dos cuerpos modelados a mano se encuentran a través de curvas y volúmenes que encajan entre sí. El gres blanco esmaltado y el gres dorado sin esmaltar distinguen las figuras y hacen visible su complementariedad. La obra explora una relación simbiótica de apoyo, en la que el contacto convierte dos formas independientes en una presencia compartida.

EN
Two hand-modelled bodies meet through curves and volumes that fit together. Glazed white stoneware and unglazed golden stoneware distinguish the figures and make their complementarity visible. The work explores a symbiotic relationship of support, in which contact brings two independent forms into a shared presence.

CAT
Dos cossos modelats a mà es troben a través de corbes i volums que encaixen entre si. El gres blanc esmaltat i el gres daurat sense esmaltar distingeixen les figures i en fan visible la complementarietat. L'obra explora una relació simbiòtica de suport, en què el contacte converteix dues formes independents en una presència compartida.

Flâner
Nicolas Morais · @nicolastrw

Technical details
Inkjet prints on paper, framed
11 pieces, 10 × 14 cm each
2025

ES
La serie reúne once fotografías tomadas al caminar por París. Pequeños detalles, fugaces y fáciles de pasar por alto, componen una ciudad percibida a través de sus fragmentos. La fotografía prolonga esos encuentros breves y permite volver sobre ellos: aquello que apenas retiene la mirada durante el paseo encuentra un tiempo distinto dentro de la imagen.

EN
The series brings together eleven photographs taken while walking through Paris. Small details, fleeting and easily overlooked, compose a city perceived through its fragments. Photography extends these brief encounters and allows us to return to them: what barely holds the gaze during a walk is given more time within the image.

CAT
La sèrie reuneix onze fotografies preses tot caminant per París. Petits detalls, fugaços i fàcils de passar per alt, componen una ciutat percebuda a través dels seus fragments. La fotografia prolonga aquestes trobades breus i permet tornar-hi: allò que amb prou feines reté la mirada durant el passeig troba un temps diferent dins de la imatge.



Pavement
Nicolas Morais · @nicolastrw

Technical details
Project on walking, fragility, time and longevity
Research: Guilherme Simas
2025

ES
Pavement parte de la práctica de caminar y del tránsito por paisajes reales y mentales. A través de figuras humanas, la investigación reflexiona sobre la fragilidad, el tiempo y la longevidad. El proyecto se despliega en un espacio de intercambio entre pensamientos e imágenes, donde el movimiento abre distintas formas de percibir y habitar.

EN
Pavement engages with walking and movement through real and mental landscapes. Through human figures, the research reflects on fragility, time and longevity. The project unfolds in a space of exchange between thoughts and images, where movement opens different ways of perceiving and inhabiting.

CAT
Pavement parteix de la pràctica de caminar i del trànsit per paisatges reals i mentals. A través de figures humanes, la investigació reflexiona sobre la fragilitat, el temps i la longevitat. El projecte es desplega en un espai d'intercanvi entre pensaments i imatges, on el moviment obre diferents maneres de percebre i habitar.



HBLR CN DS
Marcia O. · @rituaaaaal

Technical details
High-fired terracotta and polymer pigments
30 × 28 cm
2022
From the apocalipstic collection

ES
La pieza pertenece a apocalipstic, una colección que investiga la relación antropocéntrica con la utopía del fin de los tiempos. La terracota de alta cocción y los pigmentos poliméricos participan de un lenguaje donde anatomía, deseo e identidad se transforman. El cuerpo aparece como máscara, materia y territorio desde el que interrogar nuestras proyecciones sobre el mundo.

EN
The piece belongs to apocalipstic, a collection investigating humanity's anthropocentric relationship with the utopia of the end of time. High-fired terracotta and polymer pigments contribute to a language in which anatomy, desire and identity undergo transformation. The body appears as mask, matter and territory from which to question our projections onto the world.

CAT
La peça pertany a apocalipstic, una col·lecció que investiga la relació antropocèntrica amb la utopia de la fi dels temps. La terracota d'alta cocció i els pigments polimèrics participen d'un llenguatge on anatomia, desig i identitat es transformen. El cos apareix com a màscara, matèria i territori des d'on interrogar les nostres projeccions sobre el món.



MSSD
Marcia O. · @rituaaaaal

Technical details
High-fired terracotta and holographic pigments
50 × 70 cm
2022

ES
Vestigio de una identidad transformada, *MSSD* presenta una superficie cambiante sobre la estabilidad aparente de la terracota. Los pigmentos holográficos responden a la luz y al movimiento de quien observa. Entre objeto e imagen, la obra interroga cómo opera la seducción del inconsciente en nuestra percepción de los objetos y qué deseos proyectamos sobre aquello que creemos ver.

EN
A vestige of a transformed identity, *MSSD* presents a shifting surface against the apparent stability of terracotta. Holographic pigments respond to light and the viewer's movement. Between object and image, the work questions how the seductive pull of the unconscious shapes our perception of objects and what desires we project onto what we believe we see.

CAT
Vestigi d'una identitat transformada, *MSSD* presenta una superfície canviant sobre l'estabilitat aparent de la terracota. Els pigments hologràfics responen a la llum i al moviment de qui observa. Entre objecte i imatge, l'obra es pregunta com opera la seducció de l'inconscient en la nostra percepció dels objectes i quins desitjos projectem sobre allò que creiem veure.



CTONIA
Brenda Ranieri · @brendaranieri.studio

Technical details
Wild kaolin, ceramic, metal, slate
and collected natural materials
23 × 18 × 16 cm
2026

ES
Brenda Ranieri compone *CTONIA* con materiales del territorio recolectados por ella misma. El caolín silvestre, la pizarra, el metal y las piedras de diseño propio forman un cuerpo híbrido y un archivo activo de historias geológicas, transformaciones humanas y memorias latentes. La obra desdibuja la frontera entre lo natural y lo artificial y entiende el paisaje como una trama de materia, técnica, cuerpos y tiempo.

EN
Brenda Ranieri composes *CTONIA* from materials she collects in the landscape. Wild kaolin, slate, metal and self-designed stones form a hybrid body and an active archive of geological histories, human transformations and latent memories. The work blurs the boundary between natural and artificial, approaching landscape as a network of matter, technique, bodies and time.

CAT
Brenda Ranieri compon *CTONIA* amb materials del territori recollits per ella mateixa. El caolí silvestre, la pissarra, el metall i les pedres de disseny propi formen un cos híbrid i un arxiu actiu d'històries geològiques, transformacions humanes i memòries latents. L'obra difumina la frontera entre allò natural i allò artificial i entén el paisatge com una trama de matèria, tècnica, cossos i temps.



Tras la falla (Dolomiti)
Emilia Sáez · @micro.territorios

Technical details
Hand embroidery on unbleached canvas
140 × 70 cm
2026
From the Strata series

ES
Antes de ser montaña, las Dolomitas fueron mar. El bordado traslada esa memoria geológica a una cartografía textil de capas, tensiones y fracturas. La falla adquiere un doble sentido: ruptura del territorio y experiencia de aquello que deja de sostenerse. Entre paisaje y experiencia humana, la obra entiende la fractura como posibilidad de una nueva configuración.

EN
Before becoming mountains, the Dolomites were sea. Embroidery translates that geological memory into a textile cartography of layers, tensions and fractures. The fault takes on a double meaning: a rupture in the landscape and the experience of something that ceases to hold. Connecting landscape and human experience, the work approaches fracture as the possibility of a new configuration.

CAT
Abans de ser muntanya, les Dolomites van ser mar. El brodat trasllada aquesta memòria geològica a una cartografia tèxtil de capes, tensions i fractures. La falla adquireix un doble sentit: ruptura del territori i experiència d'allò que deixa de sostenir-se. Entre paisatge i experiència humana, l'obra entén la fractura com a possibilitat d'una nova configuració.



Vértigo II
Leonor Tarradas · @leonortarradas

Technical details
Found cotton, silk and polyester textiles
Hand-sewn and assembled
2 pieces, 15 m each
2026

ES
Tejidos recuperados forman dos esculturas textiles en movimiento, de quince metros de longitud cada una. Cosidas y ensambladas a mano, las espirales se activan en relación con el cuerpo: se sostienen, se recorren, se transforman, se recogen y se dejan ir. Las obras crecen y cambian con cada acción, haciendo del espacio y la memoria una experiencia compartida.

EN
Reclaimed fabrics form two textile sculptures in motion, each fifteen metres long. Sewn and assembled by hand, the spirals are activated through their relationship with the body: they are held, traversed, transformed, gathered and released. The works grow and change with each action, turning space and memory into a shared experience.

CAT
Teixits recuperats formen dues escultures tèxtils en moviment, de quinze metres de llargada cadascuna. Cosides i muntades a mà, les espirals s'activen en relació amb el cos: se sostenen, es recorren, es transformen, es recullen i es deixen anar. Les obres creixen i canvien amb cada acció, fent de l'espai i la memòria una experiència compartida.



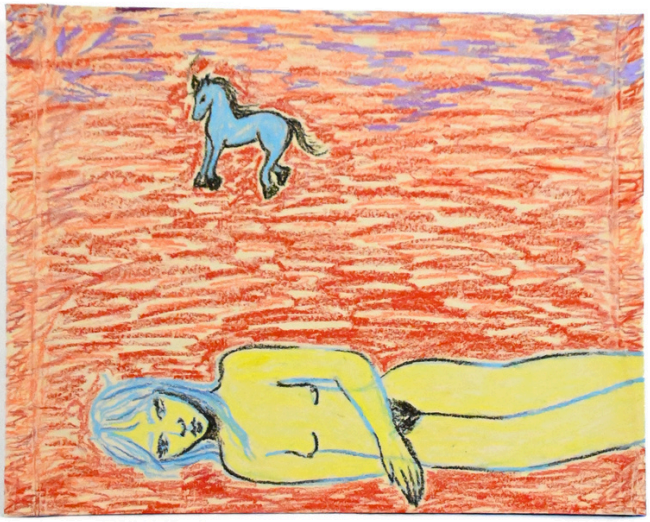
Fragmentos de pertenencia
Violeta Vieytes · @violeta_vieytes

Technical details
Expanded drawing on three Catalan jacquard tapestries
Oil sticks and lead
180 × 200 cm each
2026

ES
Tres tapices jacquard catalanes de los años setenta y ochenta reciben dibujos y figuras de animales en plomo, moldeadas a partir de pequeños regalos del padre de la artista. Entre Bogotá y Barcelona, estos objetos reúnen memoria familiar y territorio habitado. El tejido se convierte en un lugar donde los vínculos persisten mientras los recuerdos y la identidad se transforman.

EN
Three Catalan jacquard tapestries from the 1970s and 1980s carry drawings and lead animal figures cast from small gifts from the artist's father. Between Bogotá and Barcelona, these objects bring family memory together with inhabited territory. The fabric becomes a place where bonds persist as memories and identity undergo transformation.

CAT
Tres tapissos jacquard catalans dels anys setanta i vuitanta reben dibuixos i figures d'animals de plom, emmotllades a partir de petits regals del pare de l'artista. Entre Bogotà i Barcelona, aquests objectes reuneixen memòria familiar i territori habitat. El teixit esdevé un lloc on els vincles persisteixen mentre els records i la identitat es transformen.



Sueño de un caballo azul
Violeta Vieytes · @violeta_vieytes

Technical details
Oil sticks on canvas
180 × 200 cm
2026

ES
La escena pertenece al sueño de un caballo azul. Una figura femenina permanece serena en un universo de color intenso, donde lo cotidiano convive con lo extraño. El animal aparece suspendido, a la vez habitante y soñador de ese mundo. Entre la calma y lo insólito, la pintura desplaza la perspectiva hacia el animal y vuelve natural lo imposible.

EN
The scene belongs to the dream of a blue horse. A female figure remains serene within a world of intense colour, where the everyday coexists with the strange. The animal appears suspended, both an inhabitant and the dreamer of that world. Between calm and the uncanny, the painting shifts towards the animal's perspective and makes the impossible seem natural.

CAT
L'escena pertany al somni d'un cavall blau. Una figura femenina roman serena en un univers de color intens, on allò quotidià conviu amb allò estrany. L'animal apareix suspès, alhora habitant i somiador d'aquell món. Entre la calma i allò insòlit, la pintura desplaça la perspectiva cap a l'animal i fa que allò impossible sembli natural.



Caballito
Wabki Sabki · @wabkisabki

Technical details
Stoneware and glaze
12 × 4 cm
2024

ES
Entre galgo y caballo, *Caballito* toma forma desde la intuición y la libertad de imaginar. Su presencia tranquila evoca la confianza y el coraje que pueden crecer en los vínculos de amistad entre mujeres. La familiaridad del animal convive con una anatomía inventada, dando lugar a una criatura que parece ofrecer compañía y volver cercano lo extraño.

EN
Between a greyhound and a horse, *Caballito* takes shape through intuition and the freedom to imagine. Its quiet presence evokes the trust and courage that can grow through friendships between women. The familiarity of the animal meets an invented anatomy, creating a creature that seems to offer companionship and make the strange feel familiar.

CAT
Entre un llebrer i un cavall, *Caballito* pren forma des de la intuïció i la llibertat d'imaginar. La seva presència tranquil·la evoca la confiança i el coratge que poden créixer en els vincles d'amistat entre dones. La familiaritat de l'animal conviu amb una anatomia inventada en una criatura que sembla oferir companyia i fer proper allò estrany.



Despechugada
Wabki Sabki · @wabkisabki

Technical details
Wearable ceramic corset
Red glaze and metal piercings
40 × 35 cm
2025

ES
Un fragmento de un cuerpo femenino idealizado se convierte en un corsé cerámico que puede vestirse. Cubrir el pecho con otra representación de sí mismo cuestiona las expectativas de género y la politización del cuerpo. Clavículas perforadas y bordes rasgados interrumpen el esmalte rojo: la fragilidad del material convive con un gesto de resistencia, desafío y reapropiación.

EN
A fragment of an idealised female body becomes a wearable ceramic corset. Covering the chest with another depiction of itself questions gender expectations and the politicisation of the body. Pierced collarbones and torn edges interrupt the red glaze: the fragility of the material coexists with a gesture of resistance, defiance and reclamation.

CAT
Un fragment d'un cos femení idealitzat es converteix en una cotilla ceràmica que es pot vestir. Cobrir el pit amb una altra representació de si mateix qüestiona les expectatives de gènere i la politització del cos. Clavícules perforades i vores esquinçades interrompen l'esmalt vermell: la fragilitat del material conviu amb un gest de resistència, desafiament i reapropiació.

CRÉDITOS · CREDITS · CRÈDITS

Créditos

Curating and texts
Sergio Basi

Organisation and production
Limbo Collective · Limbo Project Barcelona

Founders of Limbo Project Barcelona
Sergio Basi · Mestrella

Collaboration
AFTERpoema

DJ Set
Son of a Witch

Food Art
Liliana Díaz

Beverages
La María Kombucha · Old Coffees House
La Natural · Rafa Camps

Branding · Web Design · Digital Strategy
Maria Luiza Alvim

Photography
Maria Luiza Alvim · Sergio Basi · Artists

Editorial Design
Sergio Basi

Artistas · Artists · Artistes

Daniela Barro
Sergio Basi
Lu Bertolini
Ruth Cepedano
Colectivo Limbo
Liliana Díaz
Mayssa Fattouh
Focater
Jimena Lahura
Ulises Mendicutty
Mestrella
Minúscula Ceramics
Nicolas Morais
Marcia O.
Brenda Ranieri
Emilia Sáez
Leonor Tarradas
Violeta Vieytes
Wabki Sabki

La Reina · Colectivo Limbo
Mestrella, Sergio Basi, Andrea Giusti,
Moye Pino · Giulia Zanini

ES · EN · CAT

Agradecimientos

Acknowledgements · Agraïments

ES
Limbo toma forma con las personas que lo habitan. A toda nuestra comunidad y a los coworkers que comparten el taller: gracias por vuestra confianza, por el apoyo y por hacer de este espacio un lugar al que pertenecer.

Gracias por compartir lo que sabéis, traer ideas, acompañar los cambios y hacer sitio a otras personas. En esos gestos cotidianos también se construye Limbo. Sois parte de su historia y co-creadores de lo que sigue tomando forma.

Limbo Collective nace de ese intercambio y de las ganas de dar espacio a lo que creamos juntos. Este libro es también para vosotros, que lo hacéis posible cada día. Gracias por ser parte de Limbo y por seguir creándolo con nosotros.

EN
Limbo takes shape through the people who make it their own. To our whole community and the coworkers who share the studio: thank you for your trust, your support and for making this a place where we can belong.

Thank you for sharing what you know, bringing ideas, supporting us through change and making room for others. These everyday gestures help build Limbo. You are part of its history and co-creators of what is still taking shape.

Limbo Collective grows out of that exchange and the desire to make room for what we create together. This book is also for you, who make it possible every day. Thank you for being part of Limbo and for continuing to create it with us.

CAT
Limbo pren forma amb les persones que l'habiten. A tota la nostra comunitat i als coworkers que comparteixen el taller: gràcies per la confiança, pel suport i per fer d'aquest espai un lloc on sentir-nos part.

Gràcies per compartir el que sabeu, aportar idees, acompanyar els canvis i fer lloc a altres persones. En aquests gestos quotidians també es construeix Limbo. Sou part de la seva història i cocreadors del que continua prenent forma.

Limbo Collective neix d'aquest intercanvi i de les ganes de donar espai al que creem plegats. Aquest llibre és també per a vosaltres, que ho feu possible cada dia. Gràcies per formar part de Limbo i per continuar creant-lo amb nosaltres.

El umbral es.

The threshold is.

El llindar és.



SUMMER 2026, A MAGIC DAY IN COMMUNITY CREATING A FIRST PROTOTYPE OF *LA REINA*

CONTEMPORARY ART · BARCELONA

LIMBO COLLECTIVE

Materia · proceso · encuentro
Matter · process · encounter
Matèria · procés · trobada

Limbo Collective
@limbo.contemporary

www.limbocontemporary.com

Limbo Project Barcelona
@limboprojectbcn